

La batalla de la llengua, de nou

El PSM fa una crida al seny i contra la deriva ultradretana i espanyolitzadora del president del PP, un partit que aspira a representar centralitat amb un 45 % de l'electorat

Les declaracions del president del PP sobre la llengua, que deriven entre el desconeixement, l'odi a la cultura pròpia com a vehicular de la societat i el ridícul institucional, han indignat bona part de la societat. I també dintre del seu propi partit. Alguns dirigents, per sort per qui encara creu en el racionalisme, li feren veure el seu descontent, després d'haver declarat que si sortia vencedor de les eleccions aboliria la Llei de Normalització Lingüística. L'endemà ja rectificava, dient que quan parlava de la Llei, volia dir el Decret de Mínims en l'ensenyament. Un altre ridícul que el fa desconecedor de la normativa que regula els usos lingüístics a l'administració i de la base social, científica, educativa, pedagògica i de consens polític sobre el qual es fonamenta aquesta normativa. Parlant concretament del Decret de Mínims, el mateix Bauzá no hauria d'oblidar que la Comissió Europea, en un informe, assenyala el sistema que aquí s'utilitza respecte la llengua en l'ensenyament com a l'únic vàlid per assegurar la supervivència de la llengua en el seu territori.

I tot plegat per incidir en un argument sense pes, vigent entre certes capes socials obertament contràries a un ús igualitari del català entre la societat, i en un ideari que fa aigua per totes bandes, fonamentat en sortides tan poc elegants i de tant poc pes per part d'un presidenciable com que al got se li ha de dir tassó (amb la conya, a més, de menystenir les formes menorquines i eivissenques, que sí que diuen got). I amb aquesta cantarella que se sent i hom encara no sap d'on surt de la imposició des de Catalunya, i en la contraposició absurda del català enfrontat al mallorquí, o a l'eivissenc, que anomenen modalitats lingüístiques. Tot un aspirant a presidir una institució com el Govern de les Illes Balears haurà d'explicar d'on ve la imposició (?) de Catalunya, en quins àmbits s'exerceix i com. Algú li hauria d'explicar el paper que determinats lingüistes, des de les Illes Balears, com

Francesc de Borja Moll, institucions de casa com l'Obra Cultural Balear, la Universitat de les Illes Balears, els centres d'estudis científics (com l'IME o l'Enciclopèdia de Menorca) i iniciatives culturals encaminades a enfortir i estudiar la cultura illenca, han tingut en el procés de normalització de la nostra llengua, la catalana. Qui ha estimat la llengua pròpia, transmesa pels avantpassats, l'ha emprada i n'ha defensat la seva catalanitat lluny d'imposicions.

Com no podia ser d'altra manera, un partit com UPyD també s'ha apuntat al carro, aquests ja sí, sense matisos, a favor de l'abolició de la Llei de Normalització, escorats com estan en unes postures netament nacionalistes espanyolistes.

* * *

Amb tot, la qüestió és molt preocupant, i la batalla de la llengua ja torna a estar servida. Aquest fantasma que vola de tant en tant en el debat públic, ha tornat a aparèixer de ple, ara com a arma electoral i molt perillosa per la fractura social que suposaria tornar enrere uns postulats que partien del consens polític en matèria de llengua en la incipient democràcia. S'han de desfer els arguments malintencionats que confonen part de l'opinió pública i que el PP i el seu cercle esgrimeixen per defensar allò que no té sentit: que la llengua catalana és avui dia imposada per damunt la castellana. Aquest absurd no té altra intenció que el de falsejar la realitat. La Llei de Normalització Lingüística, aprovada pel Parlament de les Illes Balears l'any 1986, allò que pretén assegurar són els drets lingüístics de tots els habitants. Específicament, diu que "haurà de garantir els drets lingüístics i farà possible que tothom conegui les dues llengües, precisament, per poder fer efectius aquells drets". I encara més, especifica una norma bàsica de la convivència social i lingüística de les persones: "ningú no podrà ésser discriminat per raó de la llengua oficial que empli", perquè, afegeix, "la llengua catalana i la castellana són totes dues llengües oficials de la Co-



munitat Autònoma, amb el mateix rang". Hem d'insistir, la Llei cerca fer realitat la igualtat de drets de tots els parlants de la comunitat, sigui quina sigui la seva llengua. I per fer-ho efectiu, calen unes polítiques de promoció de la llengua que és considerada com a pròpia, la catalana, atès que "es troba, actualment, en una situació de desvaliment", i per açò, tant la Constitució com l'Estatut d'Autonomia "han establert un marc legal que permet iniciar un procés de recobriment i de promoció de la llengua pròpia de les Illes Balears."

Amb aquests precedents, usar la llengua per atiar el foc de la suposada persecució del castellà és d'una gran irresponsabilitat política. I la cosa és molt perversa, perquè la Llei pretén igualar jurídicament les dues llengües, perquè resulta que, ara per ara, és el castellà qui predomina en reconeixement jurídic: tots els ciutadans tenen el deure (és a dir, hi estan obligats) de conèixer la llengua castellana. En canvi, aquests també tenen el dret (si volen) d'usar les altres llengües en els seus territoris, però com a acció voluntària. Exercir aquest dret, amb la promoció de polítiques actives d'afavoriment de la llengua pròpia, és el que pretén la Llei que tant defenestra la dreta espanyolista representada pel Partit Popular. Perquè, en el fons, el que pretenen és l'aniquilació de la llengua catalana com a llengua de referència, d'ús culte i d'integració, i en igualtat jurídica amb la que en diuen "la lengua común". Per ells, la llengua només seria vàlida per a usos folklòrics, on no fa mal, i açò els serveix per fer bandera d'un regionalisme lingüístic aferrissat, informat i denigrant. I obliden que la mateixa Llei de Normalització especifica que "les modalitats insulars de la llengua catalana seran objecte d'estudi i protecció, sense perjudici de la unitat del l'idioma", mentre contraposen català i mallorquí o menorquí.

El català, com a llengua oficial a la nostra comunitat, ha d'esdevenir un element cohesionador, vertebrador



de la nostra societat i, per tant, afavorir la integració dels nouvinguts. La Declaració Universal dels Drets Lingüístics ja fa esment al concepte de llengua pròpia, derivada d'una comunitat lingüística i que garanteix que els drets lingüístics són alhora individuals i col·lectius. Però hi ha cercles que açò no ho tenen gaire clar.

Reivindicam que es reconeguin els drets dels catalanoparlants a totes les administracions de l'Estat, i més que mai consideram necessari que el seu ús sigui extensiu en tots els àmbits a Menorca. Aspiram a una societat pluralista, oberta al progrés i al món sencer a partir de la pròpia identitat,

una societat en què tothom arribi a conèixer bé les dues llengües oficials i que el català, com a llengua pròpia, esdevingui la llengua comuna d'ús públic.

El PSM-EN fa una crida a la responsabilitat i s'adreça als ciutadans de les Illes, a les distintes entitats socials i als partits polítics perquè aquesta deriva del representant del PP no torni a desembocar en un conflicte lingüístic, ja superat, pel bé de tots els ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears. La nostra llengua bé s'ho val. Cal seguir defensant-la. Des del PSM ho hem fet, ho fem i ho seguirem fent, malgrat la dreta i altres excrescències més o manco il·lustrades.

El port de Maó: un port per a tots

Les intencions que l'autoritat competent en matèria de ports, i concretament al port de Maó, són una cosa si més no un tant confuses i poc clares. És el que succeeix en el cas de Cala Figuera, una zona del port de Maó que ha servit durant molts anys per a la càrrega i descàrrega de combustible, i que arran del canvi d'ubicació d'aquestes instal·lacions a l'actual zona del Cós Nou i la Base Naval ha fet que s'hi hagi de preveure un canvi d'usos, amb tot el que açò implica. Algunes de les construccions privades hi estan afectades, i en alguns casos s'ha arribat a un acord amb els propietaris.

Autoritat Portuària és qui té les competències sobre el port i qui decideix sobre el que s'hi fa. Aquesta és una entitat estatal, amb seu central a Madrid, la perspectiva de la qual, per qüestions òbvies, no tenen a veure amb els interessos de l'illa, sinó amb una qüestió de gestió d'un port, com podria ser a qualsevol altra banda de la costa espanyola. En un principi, sabent aquest canvi d'ubicació d'aquestes instal·lacions des de fa estona, es va procedir a la redacció d'un primer pla d'usos, ja l'any 1996, que estipulava Cala Figuera com a ús complementari, que a la pràctica significa que pot tenir qualsevol

tades (ajuntaments des Castell i Maó, consell, Govern...), propietaris i altres entitats. Per tant, aquesta aprovació definitiva compta amb tots els passos legals i necessaris al que està en la potestat d'Autoritat Portuària.

En tot cas, la definició d'un pla d'usos pot arribar a ser poc concís,

treure màxima rendibilitat. La compra de grans extensions a la ribera nord del port de Maó amb una intenció clara de plantar-hi com més pantalans millor n'és un exemple claríssim. La zona de Cala Figuera sembla ser que es dedicarà a un ús esportiu, cosa que s'entén per l'activitat desenvolupada pel Club



com és aquest cas. El fet és que les intencions reals i el projecte final del que es pretén fer en aquesta zona del port ens són desconeguts, i d'aquí el sentiment d'incertesa

Marítim de Maó en aquella zona. Però les intencions reals ens són desconegudes, el projecte concret que s'hi vol desenvolupar. És el que passa amb aquestes entitats com Autoritat Portuària, sobre les quals les administracions locals ben poca cosa hi tenen a dir. Aquest plantejament no agrada gens al PSM.

Una altra mostra l'ha representat l'afer del nou vial del Cós Nou, entre la carretera de la Mola i el moll de descàrrega, on ha d'anar ubicada en el futur una estació marítima. Una gestió fosca d'Autoritat Portuària (ajudada, tot sigui dit de passada, per un PSOE al Consell que hi negocia i la seva direcció erràtica sempre en matèria de conservació del territori) ens deixa sense gaire capacitat de maniobrar en un activitat que ha estat criticada i denun-

SABEM QUE LA Lògica d'Autoritat Portuària camina cap al fet d'entendre un port com una font d'ingressos i de la qual se n'ha de treure màxima rendibilitat. La compra de grans extensions a la ribera nord del port de Maó amb una intenció clara de plantar-hi com més pantalans millor n'és un exemple claríssim.

dels usos possibles. Aquest pla va iniciar tots els tràmits per a l'aprovació definitiva, que es va produir deu anys més tard, l'any 2006, en forma d'ordre ministerial. Aquests tràmits passen per la comunicació a totes les administracions afec-

que s'apodera tant per part dels propietaris de les zones afectades i d'altres entitats, com és el cas del nostre partit. Sabem que la lògica d'Autoritat Portuària camina cap al fet d'entendre un port com una font d'ingressos i de la qual se n'ha de

ciada corresponentment per algunes entitats, per tant com passa per damunt el PTI.

Des d'abans d'aquest mandat, el PSM ha parlat de la necessitat que Menorca té d'ordenar la costa. Hem parlat sobradament del Pla Insular de la Costa (PIC) amb totes les administracions implicades, i liderades pel Consell, com a eina necessària per decidir el model d'ordenació

que volem per a la costa. Vam reglar el territori d'interior amb el PTI, i ens cal el mateix a la mar. Però no ens podem permetre que una de les zones de cabdal importància en la costa menorquina, com és el port de Maó, en quedi exclòs. És per açò que caldrà demanar a Autoritat Portuària que s'impliqui en el disseny de les necessitats d'ordenació de l'illa, i en aquest cas del port.

El PSM haurà d'estar present per força en tot aquest procés per aportar la seva visió d'un port per a les persones, assequible, i que no caigui en els errors del passat, com el que va representar el Port d'Hivernada, projecte que va acabar veient com el que el nostre partit va avisar que no volia que fos: la desaparició del que suposava el lligam entre la gent de Maó i la mar.

04/10/2010 | *Diari de Balears*

L'home històric, més enllà de l'home zoològic

Per aquells que, com jo mateix, modestament, creiem en la funció cabdal de la història en la forja dels pobles i de la consciència profunda de l'home cívica, avui no és pas un dia innocu qualsevol. Un 4 d'octubre de l'any de la conquesta cristiana de l'illa de Menorca per les armes del rei d'Aragó i Catalunya, Alfons III, es dictava l'ordre reial que concedia les franquícies i els drets polítics als habitants que foren cridats a fer el procés de repoblament de l'illa "de bona gent de catalans". Fou el 1287, moment de la definitiva interrupció de la infeudació pactada per Jaume I amb el moxerif àrab de l'illa (Capdepera, 1232), i que, en conseqüència, produí l'annexió al món cristià i al marc de la catalanitat política, lingüística i institucional de la balear menor, la substància del qual encara ara és tibant a la realitat menorquina actual. Uns anys més tard, tan bon punt es proclamà el regne privatiu de les Mallorques arran de la mort del Conqueridor i la coronació del seu fill Jaume II, el meu niell es veié encara més atansat a la prístina catalanitat jurídica. Per ordre del "Rex Faber", el 24 de gener de 1301 els procuradors reials a Menorca Arnau de Burges i Pere Estruch reorganitzaven el règim de propietat de la terra.

A continuació, el 19 de març del mateix any 1301, el rei signava l'anomenat Patriatge, que hagué de suposar, no sols l'establiment de la base de la planta

parroquial de l'illa, sinó la nostra primera gran ordenació territorial -una mena de PTI d'aleshores. En tercer lloc, el 30 d'agost del mateix any, el monarca atorgava als menorquins la Carta de Franquesa, és a dir, la constitució jurídica que, amb poques diferències de límits, romangué viva durant tota l'Edat Moderna fins a les revolucions liberals del XIX. Com vol el doctor en Història Miquel Àngel Casasnovas, les Ordinacions tingueren una transcendència que sobrepassa, de molt, l'època medieval en què foren dictades, per com són l'element crucial de la configuració de la personalitat històrica de Menorca.

En definitiva, aquella tríada d'ordres legals són la medul·la jurídica que els nostres avantpassats defensaren aferrissadament durant segles com a referents de la idiosincràsia històrica. Totes tres disposicions reials revestiren repercussions que, en efecte, han ultrapassat l'època medieval en què foren dictades, ja que cal entendre'ls com la llavor primigènia sobre la qual s'aixecà l'estructura de la societat menorquina, si més no durant sis segles. Amb poques transformacions considerables, es mantingué viva fins al primer terç del vuit-cents.

Per tant, atesos els anteriors antecedents històrics, les nou corporacions polítiques de l'illa de Menorca (vuit ajuntaments i un Consell Insular) hau-

rien de ser mirades com la pervivència no sols de la genuïna sobirania popular, sinó, ensems, com l'encarnació contemporània transfigurada de les antigues institucions juridicopolítiques que regiren la vida pública del nostre poble menorquí d'ençà de la baixa Edat Mitjana.

Sobretot el Consell és, per mi, la més patent i indiscutible reparació legal que ens ha fet la Constitució del 1978 en retornar-nos, als menorquins, el dret a disposar d'un ens de govern insular propi, en la línia de filosofia política que ja havia imperat entre 1287 i la constitució liberal del 1836, que, esfereïdorament, ens assimilà a les corporacions de règim comú (ajuntaments i diputacions provincials, que foren, sí, l'autèntic "café para todos" d'aquesta agitada, a vegades convulsa, Espanya).

És en recórrer l'anterior marrada per les pàgines del nostre passat col·lectiu, que m'adon de la incontrovertible virtualitat de l'home històric. L'home, en definitiva, no té altra entitat substantiva i diferencial de la resta d'éssers vius del planeta Terra que la històrica -suposat, és clar, que hom no es resigni, miserablement, a una simple identitat animal i zoològica del mer alè pulmonar, la ingestió alimentària i la reproducció.

Miquel Àngel Limón

L'himne espanyol per Sant Antoni: crònica d'un despropòsit

Des del moment que Joan Triay, regidor d'UPCM a l'Ajuntament de Ciutadella, va iniciar la polèmica sobre la interpretació de l'himne espanyol durant la celebració de Sant Antoni, aquesta qüestió ha recalat al debat públic per un sector concret de població que considera que aquesta interpretació és tradicional i congènita a la festivitat de Sant Antoni.

Des del PSM sempre hem defensat que la interpretació d'aquest himne no tenia cap sentit en la celebració de la festa. Ans al contrari, hi és completament contraposada. El sentit que emana de la celebració de la Diada de Menorca i el d'aquest himne no caminen cap allà mateix, i és per aquest motiu que manifestem un posicionament contrari.

No oblidem que la festivitat de Sant Antoni l'hem de cercar molts de segles endarrere. Per una banda, té un origen clarament agrícola. En la societat agrícola cristiana, aquesta festivitat va aplegar bona part d'antigues advocacions precristianes a què sempre s'havia dirigit el poble per tal de demanar protecció per als animals útils per a les feines del camp (inicialment es refereix als animals de treball: cavalls, ases, mules, bous i també als porcs i les aus de corral; és a dir, els animals que tenen una utilitat per a l'economia domèstica) i a obtenir la fertilitat dels animals i dels aliments, i la purificació, i és hereva de bona

part d'antigues advocacions precristianes amb idèntics propòsits. No en va és una festa lligada a l'inici de l'hivern i a les feines del camp, en el moment en què més dures són, a moltes bandes de la Mediterrània i celebrada amb un component molt popular. Un exemple molt clar el tenim a Mallorca, en què la presència dels foguerons i de la figura del dimoni, tant present al cançoner i a la cultura popular en general, marquen aquest lligam entre Sant Antoni i el poble. Molt lluny de cap sentiment patriòtic i militar.

D'altra banda, per Menorca té una simbologia molt especial, atès que es commemora l'arribada, al segle XIII, de les tropes del rei Alfons el Franc, que representa el pas històric de Menorca del món de l'Islam al món occidental, europeu i de la cristiandat. I políticament i culturalment, a la Corona Catalanoaragonesa, i per tant és la in-

serció de Menorca a la cultura catalana, a l'assumpció de la seva llengua i sistema polític. Un sistema polític que, i açò no es recorda mai, dóna a l'illa un caràcter institucional i d'independència política, enmig de la tradició de la Confederació, de la qual no gaudirà mai més des del moment que perd aquesta entitat jurídica per les armes davant la Corona Espanyola ja en segle XIX. En aquest sentit, l'any 1981 el Ple del Consell Insular de Menorca va acordar instituir la festa de Sant Antoni, patró de l'illa, com a la Festa Nacional del poble de Menorca.

Així, avui ens trobam en un mateix dia dos tipus de celebracions: la celebració de la festa tradicional popular,

cívica i religiosa, de Sant Antoni i la celebració de la Festa Nacional, avui anomenat Diada, del Poble de Menorca, que commemora la nostra pròpia identitat. Una Diada de pau, cultura i convivència, que disposa d'una institució pròpia per a l'administració i el govern de l'illa com és el Consell de Menorca. En tot cas, la interpretació de l'himne espanyol no respon a cap dels dos sentits de la festa: ni el de la tradició festiva, ni el de la commemoració històrica.

La marxa militar que a vegades s'ha interpretat per Sant Antoni és instituïda com a himne oficial a l'Espanya de l'època d'Isabel II, fins als nostres dies. Parlem del segle XIX, moltes centúries més tard de la data de la commemoració objecte de la celebració,

en ple segle XIII. La inclusió dels territoris de la Corona Catalanoaragonesa al nou règim polític absolutista, a principis del segle XVIII, és sorgit a partir de voluntats dinàstiques de reis que governen de manera dèspota, i amb una idea castellanitzadora i centralitzadora molt clara. La derrota de les institucions de l'antiga Corona, i també les de Menorca, signifiquen, idò, la dissolució del sistema jurídic i polític propi, la persecució de la llengua en tots els àmbits públics (polític, religiós, militar, en la jurisdicció...), dels símbols propis, en un nou règim, una Corona que es dedica a bombardejar població civil a les ciutats importants conquerides, com és el cas de Barcelona.

Sant Antoni, en definitiva, és avui la celebració de les institucions menorquines, en el cas del Consell, recuperada en temps de la transició democràtica. L'himne espa-



danielbosch.org

nyol representa un element extern a l'evolució i a la commemoració de les nostres institucions, i a la tradició que aquesta commemoració marca. I no la podem lligar al que acompanya, normativament parlant, la interpretació de l'himne, que, a més, és desfavorable a aquesta interpretació, ja que resulta el Reial Decret 1560/1997, de 10 d'octubre, pel qual es regula l'himne nacional, especifica en quins moments s'ha d'interpretar, que són en els actes d'homenatge de la bandera espanyola, en els actes oficials als quals assistesqui sa Majestat el rei i sa Majestat la reina, en els actes oficials als que assistesqui la reina consort o el consort de la reina, i en la resta d'actes prevists en el reglament d'honors militars.

Però és més, tocar-lo a fora la Catedral, des de la modificació del Real Decret, ja tampoc és un supòsit per

tocar l'Himne. Amb la modificació del Real Decret, (modificat pel Real Decret 684/2010, de 20 de maig, que derroga el Real Decret 834/1984, de 11 d'abril) s'ha eliminat com a supòsit la interpretació de l'himne nacional en honor del santíssim sagrament que si apareixia en el Real Decret de 1984. Així, amb l'actual legislació la interpretació de l'himne espanyol a l'entrada o sortida de l'església de les processions o durant la missa no s'ajusta al que marca la llei.

És cert que és important fer una reflexió de l'evolució del sentit de la festa quan canvia la societat que la celebra ja que la cultura popular ha estat sempre –i ha de ser– “una re-interpretació viva i constant del que l'home, des de l'antigor, sempre ha celebrat”. I davant això, els pobles han de respondre al repte d'evitar la folklorització arcaïtzant de la seva

cultura mitjançant l'actualització històrica i el control intern de les seves transformacions. Però No hem de passar per aquestes qüestions. Celebrem la nostra festa en pau, deixant espai, com sempre és bo, per a la reflexió sobre nosaltres mateixos. I recordem aquella sentida frase del cantautor de Xàtiva: “qui perd els orígens perd identitat”.

Independentment del fet que aquest himne res té a veure amb el naixement de la festa, si es vol defensar la seva interpretació pel fet de formar part Menorca de l'estat espanyol, amb el mateix argument es podria interpretar l'himne de la comunitat europea, de la que també formem part, o un possible himne de la comunitat autònoma de les illes Balears. Aquests himnes no aporten res a la celebració de la Diada del poble de Menorca.

Elecció dels candidats al Consell i al Parlament

El proper dia 6 de novembre, al capvespre, a Ciutadella, se celebrarà el Consell Polític que ha de servir per elegir els candidats a les properes eleccions al Parlament de les Illes Balears i al Consell Insular de Menorca. Aquesta és una gran fita, atès que és la primera vegada, a Menorca, que un partit polític afronta les eleccions després d'un procés de participació interna clara i democràtica. Per exercir-la a les institucions hem considerat que és important també aplicar-la internament. Segur que aquest procés fa que d'ara endavant el funcionament sigui més coherent i participatiu, davant l'arribada de qualssevol eleccions.

I aquest és el nostre cas. Com bé s'ha anunciat, el PSM inicià aquest procés que culminarà en el proper Consell Polític d'elecció de candidats per a les eleccions autonòmiques i municipals. En aquest procés existeix la possibilitat de presentar-se per optar a la candidatura tant



Nel Martí

en el Consell com en el Parlament, si els aspirants acreditaven un mínim de 4 anys de militància i un mínim de 5 avals. Aquesta vegada, s'ha presentat un aspirant per ser candidat al Consell i un al Parlament, que són respectivament Joan Lluís Torres i Manel Martí.



Joan Lluís Torres

El Consell Polític és obert a tots els militants i participants que vulguin venir, i animam a tothom perquè sigui present en aquest acte, un acte protocol·lari però carregat de sentit per engegar motors de cara a les eleccions i donar suport als nostres candidats.

El Pla Director sectorial: una bona eina per regular el comerç a Menorca

El debat sobre la necessària regulació del comerç a Menorca és damunt la taula des de fa més d'un any. Al PSM Informa del Gener del 2010, que podeu consultar en paper o en format digital a al web del PSM, hi dedicàvem una part important a parlar del futur Pla Director Sectorial de Comerç. Fèiem un seguiment de la qüestió destacant la importància d'adaptar-se, per una banda, a la nova normativa europea i, per l'altra, d'ordenar la instal·lació de comerços en sòls que no afavorien un model comercial idoni per a illa, tal i com ho entenem des del nostre plantejament.

Enmig del debat sobre la crisi i la necessitat d'estar al costat de la gent emprenedora, molts partits, i especialment la dreta, opten pel discurs que cal donar suport a les classes mitjanes, als petits comerços... a aquells, en definitiva, que se suposen el motor econòmic d'una societat com la nostra. Però després ens trobam amb el discurs més fàcil i populista. El Pla Director, que es deriva de la Llei de Comerç, dona suport al comerç tradicional, al teixit comercial de la petita empresa, al model de ciutat mediterrània i de mobilitat sostenible, però és defenestrat per ser mas-

EL PLA DIRECTOR DÓNA SUPORT AL COMERÇ TRADICIONAL I A LA MOBILITAT SOSTENIBLE

sa intervencionista. Com quedam?

La nova directiva europea (2006/123/CE, de 12 de desembre), que regula els serveis en el mercat interior, prohibeix explícitament la regulació per qüestions econòmiques. Açò dibuixa un panorama ben diferent al que hi havia, amb un principi més liberalista. Però en canvi, estipula la possibilitat de regular la implantació de serveis per raons d'interès general, i defineix aquestes raons com la protecció del medi ambient i l'entorn urbà. Açò va de ple en el nostre plantejament, i representa un repte important com és la planificació territorial. I aquesta és la tasca que té encomanat el Pla Director sectorial d'equipaments comercials de Menorca. Aquest és el nostre model, encaminat a crear instruments de futur que evitin un consum desmesurat del territori en benefici d'unes implantacions massives a les perifèries dels nuclis residencials, provocant també importants impactes en la mobilitat.

Voluntat del PSM per reconduir la situació a Ciutadella

El pacte de govern a l'Ajuntament de Ciutadella no passa pel millor moment, cosa que fa que vagi augmentant la sensació de manca de coordinació i confiança i treball conjunt, com s'espera d'un bon equip de govern, des del mateix moment de la presa de possessió de Pilar Carbonero com a batlessa de Ciutadella.

És cert que s'han aconseguit algunes dels objectius marcats en la signatura del pacte, però també és cert que ha diferents temes que han anat desgastant la feina dalt la Sala. En la crisi que van provocar en el pacte PP-UPCM a l'Ajuntament de Ciutadella que produir casos importnat de transfuguisme i fuita cap el grup mixte i trencament de la relació PP amb UPCM, i amb una imatge de desgovern absolut durant una bona època d'aquesta legislatura, i donat aquest desgavell a dalt la sala es va obrir la possibilitat d'un canvi de Govern a Ciutadella, tot i que amb minoria. El PSM debatia sobre la possibilitat o no d'entrar a formar un nou govern que reconduís la situació, cosa que es va acabar produint, essencialment per una qüestió de responsabilitat. Però també advertíem dels perills d'aquest nou govern: un govern que es trobaria amb minoria, amb les arque buides, els serveis malmesos i amb una crispació social considerable. I aquests perills, tot i que no era un repte fàcil, s'havien de solventar amb una manera de funcionar seriosa, amb màxima complicitat entre els socis de govern i amb una gestió acurada que no malmetés els recursos i que partís de la base de fer les coses ben fetes.

La realitat en determinats moments s'ha mostrat lluny de tot açò. Són diversos els temes que han suscitat controvèrsia, d'alguns dels quals el PSM ja va avisar. La contramurada, l'ordenança de la via pública, el Velociutat, el Pla de comerç, la problemàtica amb el tema de la policia, la dimissió de la regidora que duia la gestió de la Policia Local, per conflictes interns de l'àrea i desavinences manifestes amb la batlessa, i el tema de la zona Blava de Ciutadella han fet vessar el got.

En definitiva, necessitam més que mai un govern cohesionat, coordinat i que generi confiança en entre els distints membres de l'equip de govern. Des del PSM volem demostrar que encara és possible encarar un govern municipal amb condicions i millorar la gestió de cara als ciutadans, perquè creiem que el poble s'ho mereixia, i hi continuam creient. És l'hora de la feina ben feta i expressam la voluntat de reconduir una situació que se'ns escapa de la mans si els nostres socis de govern no hi posen de la seva part.

El Sr. Bauzà i la llengua

Pobrets els menorquins, si el senyor Bauzà i el PP guanyen les eleccions autonòmiques!

Avui sentia al senyor Bauzà per la ràdio dient: "si presideixo el Govern "eliminaré" la llei de normalització lingüística de les Balears". "El que nosaltres hem après dels nostres padrins i dels nostres pares son una sèrie de paraules absolutament pròpies que determinen la nostra riquesa cultural i no estic disposat a que des de fora, des de Catalunya, se'ns imposin". "Noltros aquí deim tassó i no got. ¿I perquè noltros deim capell i no deim barret?", s'ha demanat.

És trist veure com la persona que pretén governar les nostres Illes, té un desconeixement tan gran de la nostra llengua. No sap que a Menorca utilitzem la paraula got en lloc de tassó (Quina set! beuré un got d'aigua) i que ningú ens l'ha imposada? No sap que barret és una paraula antiga utilitzada a Menorca (recordo l'avi Xesc, que quan ens posàvem de qualsevol manera les seves gorres i boines ens deia: "com t'has posat es barret!").

I ara resulta, que el senyor Bauzà no vol

que li imposin cap llengua i a nosaltres, els menorquins, ens vol imposar la seva. Hi dic la seva, perquè tots sabem (menys el senyor Bauzà) que el menorquí no es xerra igual que el mallorquí ni l'eivissenc ni el formenterenc. I que els de Ciutadella no xerrem com els d'Alaior i els de Palma com a sa Pobla. La llengua de cada poble té les seves característiques, però tots xerrem català en les seves variants lingüístiques.

Estimats menorquins, si guanya el senyor Bauzà ja no podrem dir "al·lot", haurem de dir "nin", ja no podrem dir "avi", haurem de dir "padri", ja no podrem dir "no vull més brou", haurem de dir "pus sopa". El senyor Bauzà ens imposarà la seva llengua (el baleàr????????).

Suposo que el senyor Bauzà deu pensar, també, que a Andalusia xerren l'andalús que és una llengua diferent al castellà (pobres andalusos!, els han imposat una llengua oficial: el castellà), que a Madrid xerren el madrileny que és una llengua diferent al castellà (pobres madrilenys!,.....).

Quina poca cultura, senyor Bauzà! Faci

una passejadeta pels diferents pobles de les illes i escolti als ciutadans (veurà que xerram diferent). Així quan faci declaracions sobre la llengua les podrà fer amb coneixement de causa.

Suposo que el senyor Bauzà sap que la llei de normalització lingüística de les Illes Balears va ser aprovada pel Parlament de les Illes Balears el 29 d'abril de 1986 (fa 24 anys), per unanimitat i sota un govern del PP i tal com diu a l'exposició de motius:

"Les Illes Balears s'incorporen a l'àrea lingüística catalana amb la conquesta de Mallorca pel Rei Jaume I (1229), Eivissa i Formentera per l'arquebisbe de Tarragona, Guillem de Montgrí (1235), i Menorca pel Rei Alfons el Liberal (1287). Des d'aleshores, el català és la llengua pròpia de les Illes Balears i ha estat sempre l'instrument amb què els illencs han fet les seves màximes aportacions a la cultura universal, (.....)"

Està ben clar, senyor Bauzà, Catalunya no ens imposa res. El català és la llengua pròpia de les Illes Balears, la història ho demostra.

Miquel Ametller i Gomila

Un toc d'humor



La secció juvenil del PP suspèn Marc Pons en totes les matèries de gestió. Aquest va ser el titular que ens trobarem a la premsa fa poc. No és que considerem, ni molt manco, que el president del Consell sigui un alumne brillant. Ara que si aquests són la "junta de professors", tal i com s'autoanomenen, anam ben arrevats...

Ens trobaràs a

MAÓ. C/ Cós de Gràcia, 29. Tel. 971 36 40 11.

CIUTADELLA DE MENORCA

C/ Captius de Constantinoble, 53 baixos. Tel. 971 38 19 50

ES MERCADAL. C/ del Doctor Llansó, 71, baixos

ES CASTELL. C/ Antònia Orfila, 44

ALAIOR. C/ de s'Arraval, 40

Telèfon mòbil del PSM: 660 18 27 63

menorca@psm-entesa.cat / www.psm-menorca.cat

www.facebook.com/profile.php?id=1279687873

<http://www.youtube.com/psmmenorca>

BLOGOSTERA DEL PSM:

maitesalord.cat

www.nelmarti.cat

www.eduardriudavets.cat

Edita: PSM-EN - Dipòsit legal: ME 31/2010